

гатство.“ Ничо мислилъ така също, както и учителятъ: „Защо ми са тие български граматики, прилагателни имена, страдателни залози, катихизисе и землеописания? Тръба да са учи това, щото може да ми бѣде полезно. Мама ми казва, че на тоя свѣтъ само парите сѣ нищо, а сичко друго е нищо и никакво. И наистина, погледайте уйчовите момчета и ще да видите, че мама казва право. Уйчовите момченца сѣ глунави, като патета, ала бащите имъ са богати, и за това сѣки ги обича, сѣки имъ са радва, сѣки ги милва. А мене? — Мене никой не ще и да ма знае. Пари трѣбать, пари,“ говорилъ Ничо и още на школската столица намислилъ да бѣде или богатъ търговецъ, или сарафинъ. И така, въ Ничовата глава още въ училището са развили богати планове и дебѣли идеи, които намираше за себѣ си още по-голяма храна изъ слѣдующите слу-